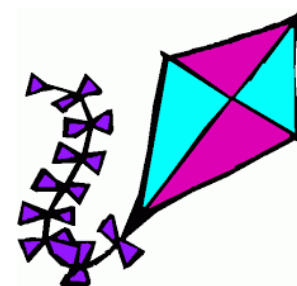
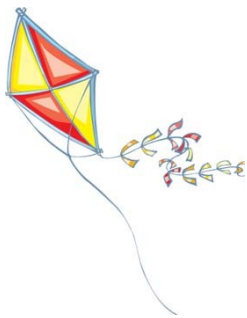

Το πέταγμα των χαρταετών

Επιτέλους ήρθε η μέρα που περίμεναν με λαχτάρα τα παιδιά της γειτονιάς. Η καθαρή Δευτέρα. Ο ήλιος λάμπει από ψηλά σαν να ήθελε να συμμετέχει στη χαρά τους. Λίγα μόνο άσπρα σύννεφα σκορπισμένα εδώ και εκεί υπάρχουν στον ουρανό σαν να θέλουν και αυτά να μην γίνουν εμπόδιο. Και ο αέρας; Ιδανικός να βοηθήσει το πέταγμα των χαρταετών.

Τι και αν φώναζαν οι μανάδες στα παιδιά τους: Καθίστε λίγο ακόμα στο τραπέζι. Έχουμε καλεσμένους, φάτε κάτι. Που να ακούσουν. Το μυαλό τους ήταν στους χαρταετούς. Άρπαζαν ένα κομμάτι λαγάνα το άνοιγαν στη μέση, άλλος το γέμιζε με χαλβά, άλλος με ταραμοσαλάτα. Αυτή την απόφαση είχαν πάρει όλα μαζί από την προηγούμενη μέρα, εαν θα φώναζαν οι μανάδες τους. Έπαιρναν και λίγες ελιές στη χούφτα τους, στο άλλο χέρι τον χαρταετό και έτοιμοι για το δρόμο της αλάνας. Ένα – ένα παιδί άρχιζε να κατηφορίζει προς την αλάνα μακριά από τα σπίτια όπου καθημερινά έπαιζαν ποδόσφαιρο. Να πρώτος πρώτος και καλύτερος ο Λευτέρης. Να και Στέφανος, ο Μάκης και ο Φίλιππος. Κάθε ένας καμάρωνε για τον χαρταετό του.

Μόλις φάνηκε από τη στροφή του δρόμου και ο Πολύδωρος. Τα παιδιά άρχισαν να φωνάζουν “έρχεται- έρχεται ο Πολύδωρος που είναι στα πόδια γρήγορος”. Και όταν έφθασε δίπλα τους “έφθασε έφθασε ο Πολύδωρος που είναι στα πόδια γρήγορος”. Πράγμα που καμάρωνε ο Πολύδωρος γιατί πράγματι κανείς δεν τον κέρδιζε στο τρέξιμο και όλοι τον ήθελαν στη μοιρασιά για να παίξουν ποδόσφαιρο.

Βάλθηκαν αμέσως, ο ένας να βοηθάει τον άλλο για να υψώσουν τους χαρταετούς. Όσο όμως και να προσπαθούσαν όσο και αν βοηθούσε ο αέρας να σηκωθούν κανένας δεν πέταξε ψηλά.

Στροβιλίζονταν στο αέρα και με φόρα κάρφωναν στο χώμα. Ο χαρταετός του Λευτέρη σηκώθηκε λίγο ψηλά και έπειτα με τρεις μεγάλες τούμπες στον αέρα καρφώθηκε σε ένα δέντρο. Κρεμάστηκε ανάποδα από την ουρά. Βλέποντάς τον ο Λευτέρης έβαλε τα κλάματα. Οι φίλοι του έτρεξαν σκαρφάλωσαν στο δέντρο και προσεκτικά ξεμπέρδεψαν την ουρά του. Ευτυχώς δεν έπαθε τίποτα. Έπειτα τα παιδιά κάθισαν στο χώμα λυπημένα. Προσπαθούσαν να βρουν μια λύση.

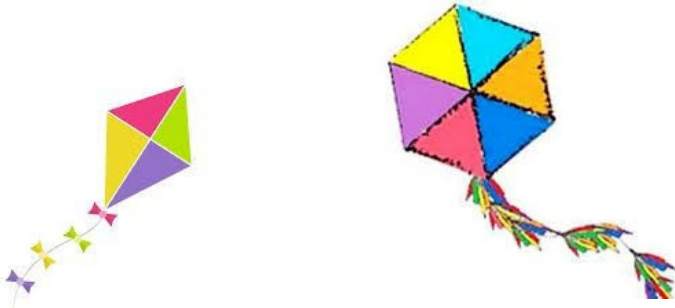
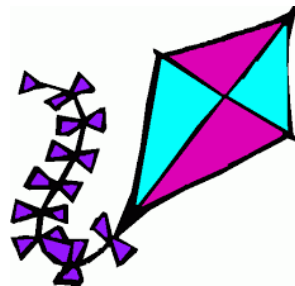
Ξαφνικά, το βρήκα! το βρήκα! φώναξε ο Πολύδωρος δείχνοντας με το χέρι του ψηλά στον ουρανό ένα χαρταετό που κυμάτιζε κάτω από τα σύννεφα. Πετούσε τόσο ψηλά ίσα που τον ξεχώριζες με το άσπρο – γκρι χρώμα του. Όλοι τον αναγνώρισαν αμέσως. Είναι ο χαρταετός του Λούλη φώναξαν. Θα ζητήσουμε από τον Λούλη να μας βοηθήσει είτε ο Πολύδωρος. Και καθώς ήταν ο γρηγορότερος της παρέας έτρεξε ακολουθώντας την κατεύθυνση της καλούμπας μέχρι που βρήκε τον Λούλη σε ένα χωράφι παρέα με τους φίλους του.

Ο Λούλης ήταν ένα γειτονόπουλο από φτωχή οικογένεια. Ο πατέρας του λαχειοπώλης ίσα – ίσα κατάφερνε να βγάξει τα έξοδα της οικογένειας. Δεν του περισσεύαν χρήματα για να αγοράσει χαρταετό. Όμως καμιά Καθαρή Δευτέρα δεν άφησε το Λούλη χωρίς τον δικό του χαρταετό. Κάθε χρόνο μαζί πατέρας και γιος έβρισκαν καλάμια τα έκοβαν, τα σκάλιζαν με το μαχαίρι, έφτιαχναν ίσα κομμάτια ξύλου, τα έδεναν χιαστή με σπάγκο και κολλούσαν πάνω τους ένα μεγάλο φύλλο εφημερίδας. Του έμαθε τα μυστικά τι έπρεπε να προσέχει περισσότερο ώστε ο χαρταετός να μπορεί να πετάξει. Και αυτά ήταν τα ζύγια και το μήκος της ουράς. Μετρούσαν με υπομονή την απόσταση του σπάγκου από το κέντρο του χαρταετού με τις άκρες των καλαμιών, να έχουν το ίδιο μήκος. Αλλά προσοχή χρειάζεται και στο μήκος της ουράς του χαρταετού. Μπορεί ο χαρταετός του να μην είχε χρώματα όμως είχε κάτι σημαντικότερο. Την ικανοποίηση, την υπερηφάνεια ότι τον έφτιαξε με τα χέρια του, το μεράκι της δημιουργίας, της αγάπης, της συνεργασίας. Γιαυτό κάθε χρόνο ο χαρταετός του δεν λάθευε και πετούσε τόσο ψηλά που δύσκολα τον ξεχώριζες κάτω από τα σύννεφα με το γρι - άσπρο του χρώμα. Μα και από το σαρακοστιανό τραπέζι τους δεν έλειπε τίποτα. Κάθε χρόνο οι νοικοκυρές κτυπούσαν την πόρτα τους και με την ευχή "Καλή Σαρακοστή" πρόσφεραν ένα πιάτο από το φαγητό που μαγειρεύαν και μοσχοβόλαγε η γειτονιά. Άλλη πρόσφερε ένα πιάτο καλαμάρια με μάραθο και ελιές, άλλη ταραμοσαλάτα με γαρνίρισμα στην άκρη του πιάτου με ένα πλοκάμι χταπόδι ξυδάτο, άλλη ντολμαδάκια, άλλη σουπιά στα κάρβουνα άλλη γαρίδες βραστές. Όλα τα είχε το τραπέζι αυτό, όλα με αγάπη. Λούλη! Λούλη! Λούλη! Του φώναζε με λαχανιασμένη φωνή από το τρέξιμο ο Πολύδωρος. Έλα βοήθησέ μας να πετάξουμε τους χαρταετούς μας. Ο Λούλης άλλο που δεν ήθελε. Αυτή ήταν η χαρά του. Έδωσε την καλούμπα του χαρταετού του στο φίλο του και έτρεξε με τον Πολύδωρο.

Μόλις φάνηκαν από τη στροφή του δρόμου, τα παιδιά άρχισαν να φωνάζουν Λούλης! Λούλης! Λούλης!. Σαν να έβλεπαν τον σωτήρα τους. Ο Λούλης με ένα χαμόγελο μέχρι τα αφτιά, τους φώναξε "Καλή Σαρακοστή!!!" και με γρήγορες κινήσεις στρώθηκε στη δουλειά. Μετρούσε τα ζύγια, έστειλε τα παιδιά να φέρουν εφημερίδες, ψαλίδισαν και συμπλήρωσαν τις ουρές. Μέσα σε μισή ώρα ο ένας μετά τον άλλο οι χαρταετοί υψώνονταν και κυμάτιζαν ψηλά στον ουρανό και τα παιδιά ξέσπασαν σε χαρούμενες κραυγές χοροπηδώντας, χειροκροτώντας και κτυπώντας φιλικά την πλάτη του Λούλη. Άρχισαν να μετράνε τους χαρταετούς στον ουρανό, να γυρίζουν γύρω- γύρω το κεφάλι κοιτάζοντας προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα όπου κυμάτιζαν και άλλοι χαρταετοί από άλλες παρέες παιδιών. Ένας, 2,3,4,5,6,7, έφθασαν μέχρι 19,20, 21,εικοσιδύο!!!! φώναζαν με θαυμασμό.

Τους καμάρωναν να κυματίζουν ψηλά μικροί μεγάλοι. Γέροι που η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά αναπολώντας τα χρόνια που ήταν παιδιά και έτρεχαν στα χωράφια με τους χαρταετούς. Πατεράδες που τρέχουν να βοηθήσουν, να κρατήσουν, να αισθανθούν ξανά στα χέρια τους το άγγιγμα, τη δύναμη της καλούμπας να τους τραβάει ψηλά και τα παιδιά με το χαμόγελο της ευτυχίας, της χαράς, της επιτυχίας στα χείλη. Όλοι οι χαρταετοί μας γνέφουν από ψηλά το ελπιδοφόρο μήνυμα, όσες τούμπες και αν μας φέρει η ζωή η αγάπη, η συνεργασία, η αλληλεγγύη θα μας δώσουν την ελπίδα να πετάξουμε ξανά ψηλά ξεπερνώντας κάθε εμπόδιο.

